

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 25/05-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť PhDr. Vojtecha Keszeliho, Š., zastúpeného advokátom JUDr. I. K., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 70/2004, 2 Cdo 115/2004, 2 Cdo 116/2004 z 20. mája 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PhDr. Vojtecha Keszeliho o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2004 doručená sťažnosť PhDr. Vojtecha Keszeliho, Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. K., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 70/2004, 2 Cdo 115/2004, 2 Cdo 116/2004 z 20. mája 2004.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa a pripojených príloh vyplývajú nasledovné rozhodujúce skutočnosti.

Najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 70/2004, 2 Cdo 115/2004, 2 Cdo 116/2004 z 20. mája 2004 odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 532/01 z 5. júna 2002, ktorým tento odvolací súd potvrdil zamietavý rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 20 C 214/98 z 3. júla 2001 o návrhu sťažovateľa na určenie neplatnosti spoločenskej zmluvy o konzorcium z 9. júla 1990.

Podľa sťažovateľa tak okresný, ako aj krajský súd dospeli v merite veci k záveru, že konzorcium Expedícia nežnej revolúcie (ďalej len „konzorcium“) bolo podľa zmluvy z 9. júla 1990 založené medzi šiestimi fyzickými osobami, z ktorých jeden bol sťažovateľ, bez finančného vkladu na dobu určitú (do 31. decembra 1993), teda v čase rozhodovania už dávno zaniklo, a preto na určenie neplatnosti zmluvy nemôže byť žiadny právny záujem. Navyše, odvolací súd toto tvrdenie podoprel okrem iného konštatovaním, že existencia právneho vzťahu nemôže byť určená za dobu minulú a ani do budúcnosti, čo vyplýva zo znenia § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), t. j. či tu právny vzťah je alebo nie je, ako aj zo znenia § 154 ods. 1 citovaného zákona, podľa ktorého je pre rozsudok rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Sťažovateľ je toho názoru, že z hľadiska právneho úkonu, ktorý je absolútne neplatný, je právne bezvýznamné, či takýto úkon mal mať pôvodne časovo limitovanú účinnosť, pretože úkon je neplatný od začiatku. Podľa neho určovací výrok podľa § 80 písm. c) OSP, že právny vzťah tu nie je, vždy čerpá z minulosti, pretože výrok rozhodnutia

sa vždy opiera o právne skutočnosti, ktoré sa už stali, a na tom nič nemení ani ustanovenie § 154 ods. 1 OSP. V súvislosti s tým poukázal aj na existenciu naliehavého verejného záujmu na vydaní určovacieho výroku, ktorý v jeho veci považuje za o to dôležitejší, pretože súvisel s vkladom vlastníckeho práva k plavidlu č. BA-5-17017 do spomínaného konzorcia. Na dôkaz svojho tvrdenia sťažovateľ uvádzal výpis z ústrednej evidencie malých plavidiel vydaný Štátnou plavebnou správou v Bratislave, podľa ktorého majiteľom uvedeného plavidla je predmetné konzorcium, o ktorom všeobecné súdy v odôvodneniach iba uviedli, že ide o neexistujúci subjekt.

Podľa sťažovateľa nevydaním rozhodnutia s výrokom určujúcim absolútnu neplatnosť zmluvy z 9. júla 1990 došlo k odopretiu súdnej ochrany sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľa mal najvyšší súd vo veci pripustiť dovolanie.

K porušeniu označených základných práv podľa sťažovateľa došlo aj tým, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 70/2004, 2 Cdo 115/2004, 2 Cdo 116/2004 z 20. mája 2004 odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu odvolacieho krajského súdu sp. zn. 2 Co 314/03, 2 Co 315/03 z 19. decembra 2003, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa sp. zn. 20 C 214/98 z 2. apríla 2003 o udelení poriadkovej pokuty vo výške 5 000 Sk. Uvedená poriadková pokuta bola sťažovateľovi okresným súdom uložená za to, že svojím podaním z 24. februára 2003 hrubo urazil konajúcu sudkyňu, znížil jej autoritu a zasiahol do jej profesionálnej i osobnej cti.

Základné právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa sťažovateľa porušil najvyšší súd taktiež tým, že uznesením sp. zn. 2 Cdo 70/2004, 2 Cdo 115/2004, 2 Cdo 116/2004 z 20. mája 2004 odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu odvolacieho súdu sp. zn. 2 Co 314/03, 2 Co 315/03 z 19. decembra 2003, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa sp. zn. 20 C 214/98 z 23. septembra 2003 o udelení poriadkovej pokuty vo výške 25 000 Sk za opätovné výroky sťažovateľa (v odvolaní proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty vo výške 5 000 Sk) zasahujúce do profesionálnej cti konajúcej sudkyne.

Podľa sťažovateľa okresný súd vydal predmetné uznesenie potom, keď už konanie v merite veci bolo ukončené právoplatným rozhodnutím. V tom čase úlohou vybavujúcej sudkyne už bolo len dbať o odstránenie väd podaného dovolania, vykonať ďalšie úkony súvisiace s prípravou podkladov pre dovolacie konanie a následne predložiť vec na prejednanie a rozhodnutie dovolaciemu súdu. Postup okresného súdu preto nemal v predmetnom konaní smerovať k riešeniu iných, než vyššie vymedzených otázok.

Ako uviedol ďalej sťažovateľ, ak sudkyňa súdu prvého stupňa napriek všetkému rozhodovala o sťažnosti sťažovateľa určenej súdnej správe okresného súdu a udelila mu poriadkovú pokutu, porušila jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo svojvoľne porušila obsah ustanovení čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ považuje z ústavného hľadiska za rovnako neudržateľné všetky ostatné úkony všeobecných súdov nadväzujúce na uznesenie sp. zn. 20 C 214/98, ktorými ďalej prehlbovali porušovanie základných práv sťažovateľa (udelenie ďalšej poriadkovej pokuty vo výške 25 000 Sk). V okolnostiach prípadu najvyšší súd mal podľa sťažovateľa v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy zákonnú povinnosť napraviť pochybenia súdov nižšieho stupňa, ten však vo veci nepripustil dovolanie, čím porušil sťažovateľove označené ústavné práva.

K porušeniu sťažovateľovho základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 2 a 4 ústavy, ako aj čl. 10 ods. 1 dohovoru došlo nerešpektovaním zákona všeobecnými súdmi, ktoré mu udelili sankcie, poriadkové pokuty za jeho hodnotiace úsudky predložené súdnej správe.

Navyše, udelením dvoch poriadkových pokút sťažovateľovi, z ktorých druhá vo výške 25 000 Sk bola udelená neprípustným retroaktívnym uplatnením príslušného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, došlo k zasiahnutiu do sťažovateľovho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiadal, aby ústavný súd

- deklaroval porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1

dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 70/2004, 2 Cdo 115/2004, 2 Cdo 116/2004 z 20. mája 2004,

- deklaroval porušenie jeho práva na slobodu prejavu zaručeného v čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy a v čl. 10 ods. 1 dohovoru, ako aj práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 70/2004, 2 Cdo 115/2004, 2 Cdo 116/2004 z 20. mája 2004,

- zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 70/2004, 2 Cdo 115/2004, 2 Cdo 116/2004 z 20. mája 2004, rozsudok krajského súdu sp. zn. 14 Co 532/01 z 5. júna 2002, ako i rozsudok okresného súdu sp. zn. 20 C 214/98 z 3. júla 2001 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Co 314/03 z 19. decembra 2003, uznesenie okresného súdu sp. zn. 20 C 214/98 z 2. apríla 2003 a konanie v tejto časti veci zastavil, taktiež zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Co 315/03 z 19. decembra 2003, uznesenie okresného súdu sp. zn. 20 C 214/98 z 13. septembra 2003 a konanie v tejto časti veci zastavil,

- priznal sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 50 000 Sk, ktoré je najvyšší súd povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu,

- uložil najvyššiemu súdu povinnosť uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. I. K. v zatiaľ nevyčíslenej výške.

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažovateľ tiež navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesení okresného súdu sp. zn. 20 C 214/98 (v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 2 Co 314/03 a v spojení s rozhodnutím dovolacieho súdu sp. zn. 2 Cdo 115/2004), sp. zn. 20 C 214/98 (v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 2 Co 315/03 a v spojení s rozhodnutím dovolacieho súdu sp. zn. 2 Cdo 116/2004), a to až do rozhodnutia ústavného súdu o tejto sťažnosti.

Podaním zo 17. decembra 2004 sťažovateľ zobral späť svoj návrh na vydanie dočasného opatrenia, pretože obe poriadkové pokuty v plnej výške uhradil, upravil petit ústavnej sťažnosti zo 16. augusta 2004 tak, že ho rozšíril o ďalší bod, ktorý znie:

- najvyšší súd je povinný uhradiť sťažovateľovi 30 000 Sk ako majetkovú ujmu s úrokom z omeškania 8 % ročne od 15. decembra 2004 do zaplatenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta neústavnosť rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn 2 Cdo 70/2004, 2 Cdo 115/2004, 2 Cdo 116/2004 z 20. mája 2004 vydaného vo veci dovolaní sťažovateľa (proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Co 314/03, 2 Co 315/03 z 19. decembra 2003 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Co 532/01 z 5. júna 2002), pretože dovolací súd

nevyvodil prípustnosť dovolania ani z dovolacích dôvodov opísaných sťažovateľom, ani na základe jeho úradnej povinnosti prihliadať na vady konania. Namietaný postup najvyššieho súdu (výklad prezentovaný v jeho uznesení) vedie podľa sťažovateľa k obchádzaniu účelu procesného inštitútu dovolania a vyvoláva v sťažovateľovi obavy o nemožnosti v budúcnosti meritórne riešiť otázku absolútnej neplatnosti zmluvy o konzorciu z 9. júla 1990 na základe novej žaloby, ako aj napraviť chybný zápis o vlastníckom práve v registri Štátnej plavebnej správy v Bratislave, z čoho vyplynie ujma na základných právach sťažovateľa ako vlastníka veci. Z týchto skutočností sťažovateľ vyvodzuje záver, že najvyšší súd odmietnutím jeho dovolania porušil jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd najprv pripomína, že aj v dovolacom konaní sa vyžaduje, aby sa dodržali ústavnoprocenčné princípy súdneho konania na spravodlivý proces upravené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Možnosť domáhať sa ich dodržiavania je však limitovaná v čl. 51 ods. 1 ústavy, t. j. domáhať sa ich dodržiavania možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú (v danom prípade sú to príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 236 ods. 1 OSP dovolaním možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ak to zákon pripúšťa. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 237 až 239 taxatívne vymedzuje, kedy je dovolanie prípustné.

Dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý. Ak nejde o vady uvedené v § 237, neprihliada na vady konania, ktoré sa neuplatnili v dovolaní, ibaže by tieto mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 OSP).

V prípade dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu možno všeobecne prípustnosť dovolania oprieť len o ustanovenie § 237 alebo o ustanovenie § 238 ods. 3 OSP.

V okolnostiach prípadu najvyšší súd posudzoval dve dovolania sťažovateľa, a to dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 14 Co 532/01 z 5. júna 2002 (určenie neplatnosti zmluvy o konzorciu) a dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Co 314/03, 2 Co 315/03 z 19. decembra 2003 (uloženie poriadkových pokút).

Vo veci dovolania sťažovateľa v merite veci najvyšší súd zistil, že vady konania v zmysle § 237 OSP, ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 OSP) a ktorých existencia robí zmätočným každé rozhodnutie odvolacieho súdu, dovolateľ nenamietal a z obsahu spisu rovnako nevyplývali. Rovnako nešlo o prípad podriadiateľný pod ustanovenie § 238 ods. 3 písm. a) OSP, lebo ako to vyplýva z výroku napadnutého rozhodnutia, odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil a v danej veci ho nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 238 ods. 3 písm. b) OSP, lebo potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa je prvým rozsudkom tohto súdu vo veci.

V rozsiahlom predmetnom dovolaní sa sťažovateľ obmedzil na tzv. iné vady konania, z ktorých vyvodzoval prípustnosť a aj dôvodnosť dovolania, spočívajúce v nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, z nekonania o celej prerokovávanej veci, z neumožnenia zmeny žalobného návrhu, ako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci pri posudzovaní naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe.

Najvyšší súd ako dovolací súd musel takto vymedzený rozsah podaného dovolania rešpektovať. V súvislosti s tým ústavný súd zdôrazňuje, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu nie je aj nárok účastníka na to, aby dovolací súd vybočil z medzí dôvodov dovolania, ak navyše dovolací súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by takéto vybočenie alebo rozšírenie prieskumu dovoľovala (dôvody zmätočnosti). Preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podľa zákona muselo reagovať iba na obsah dovolania, ktoré tento súd odmietol ako neprípustné bez toho, aby ho meritórne posudzoval.

Keďže ustanovenia o prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 239 ods. 1 a 2 OSP neplatia, ak ide o uznesenie o poriadkovej pokute, najvyšší súd

v okolnostiach prípadu odmietol aj dovolanie sťažovateľa týkajúce sa uloženia poriadkových pokút.

Z uvedeného vyplýva, že postup dovolacieho súdu bol v súlade so zákonom (čl. 51 ods. 1 ústavy). Takýto postup dovolacieho súdu preto nemôže byť v žiadnej príčinnej súvislosti s porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru). Preto je sťažnosť v tomto rozsahu námietok sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie slobody prejavu a základného práva podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru po jeho uplatnení, pričom za sankciu, ktorá mu bola za uplatnenie jeho základného práva uložená, t. j. ako uvádza sťažovateľ „za hodnotiace úsudky predložené súdnej správe“, považuje v dvoch prípadoch uloženie poriadkovej pokuty.

Ústavný súd v inom svojom rozhodnutí už vyslovil, že poriadkové opatrenie – pokuta podľa § 53 ods. 1 OSP, ktoré možno okrem iného uložiť aj „tomu, kto urobí hrubo urážlivé konanie“, predstavuje nesporne právnu sankciu (II. ÚS 15/04).

Z uvedeného vyplýva, že ak okresný súd uložil sťažovateľovi poriadkovú pokutu za jeho podanie z 20. februára 2003, ako aj za jeho hrubo urážlivé výroky (voči konajúcej sudkyni) v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 20 C 214/98 z 2. apríla 2003 o uložení poriadkovej pokuty (vo výške 5 000 Sk), bolo by možné posudzovať, či takýmto rozhodnutím okresného súdu došlo alebo nedošlo k protiprávnemu sankcionovaniu uplatňovania základného práva podľa čl. 26 ods. 2 ústavy, a tým aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 26 ods. 2 ústavy, ako aj ústavne garantovanej slobody prejavu podľa čl. 26 ods. 1 ústavy.

Podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku poriadkovú pokutu prvostupňový súd ukladá uznesením, proti ktorému možno podať odvolanie. Z toho vyplýva, že v danom prípade proti uloženiu sankcie za údajné uplatnenie základného práva

sťažovateľa podľa čl. 26 ods. 2 ústavy mal sťažovateľ k dispozícii riadny opravný prostriedok, ktorý aj využil v oboch prípadoch uložených poriadkových pokút, ale odvolací krajský súd o nich rozhodol ako o nedôvodných. Keďže proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o poriadkovej pokute, nie je dovolanie podľa § 239 ods. 3 OSP prípustné, najvyšší súd v súlade s uvedeným ustanovením podané dovolanie sťažovateľa v tejto veci (uloženie poriadkových pokút) odmietol.

V okolnostiach prípadu sťažovateľ namietal porušenie označených základných práv iba rozhodnutím najvyššieho súdu. Keďže v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone – čo nie je tento prípad), ústavný súd v uvedenom rozsahu vec ďalej skúmal a rozhodol v nej (teda len rozhodovanie najvyššieho súdu).

Ústavný súd preto konštatuje, že v danom prípade sa nedá vyvodiť priama spojitosť medzi rozhodnutím najvyššieho súdu a porušením označeného základného práva sťažovateľa na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru. Nedostatok priamej príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením označeného práva sťažovateľa a namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu podľa ústavného súdu možno vyvodiť z toho, že namietaným uznesením najvyššieho súdu (odmietnutím dovolania zo zákonných dôvodov) nebola priamo dotknutá podstata práva sťažovateľa na slobodu prejavu podľa označeného článku ústavy a dohovoru. Rozhodnutie krajského súdu vo veci odvolania proti poriadkovým pokutám bolo konečné a sťažovateľ jeho prípadnú svojvôľu alebo arbitrárnosť nenamietol v konaní pred ústavným súdom. Spomenutý nedostatok príčinnej súvislosti viedol ústavný súd k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd vychádzajúc zo skutkových okolností, ktoré vyplynuli z predloženého rozhodnutia najvyššieho súdu, z právnych východísk a záverov, odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu namietaného porušenia základných práv, t. j. aj v rozsahu tvrdení o porušení práv podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola

odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ako i ďalších sťažovateľom označených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti osobitne nezaoberal a taktiež nerozhodoval ani o ďalších návrhoch sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2005